

## [Olufson.]

se paa dem, vi kan kritisere dem, men vi kan ikke ændre dem med en eneste Øre.

Derfor synes jeg, der vilde være nogen Mening i, om Rigsdagen satte ind heroverfor og sagde: Vi har andre Statsvirksomheder, Virksomheder, der er fremkaldt af den nye Tid, og som giver Underskud; dem maa vi bære paa, men kan vi da ikke faa den samme Indflydelse ogsaa overfor andre Virksomheder, der under et paataget Navn kalder sig Statsvirksomheder? Enten maa man tage denne Konsekvens, eller ogsaa forekommer det mig, at man maa gaa den Vej at sige: saa maa dette Regnskab tages ud af Finansloven, fordi det ikke hører hjemme dér.

Det Finanslovsforslag, vi arbejder med her, er i allerhøjeste Grad præget af Krise og af Kriselovgivning. I ganske særlig Grad er dette Tilfældet med Socialministerens Budget. Paa dette Budget er der kommet en hel Række nye Bevillinger, hvorigenem man har søgt at lette Kommunerne deres Byrder med Hensyn til sociale Udgifter ved at føre disse over paa Statskassen. Dette har bevirket en Stigning paa Socialministerens Budget fra 83 Mill. Kr. til 110 Mill. Kr. — en Forskydning, som vi Socialdemokrater godt kan være bekendt og ogsaa er glade for.

Hvis man gaar de enkelte Ting igennem, ser man, at Tilskuddet til Sygekasserne er steget fra Regnskabets 11½ Mill. Kr. til Budgettets 15,9 Mill. Kr., altsaa en Stigning paa ca. 4,5 Mill. Kr., at Arbejdsløshedskasserne er opført med et Beløb paa ca. 23½ Mill. Kr., Fortsættelseskasserne med 3,8 Mill. Kr. og Arbejdsløshedsfonden med 5 420 000 Kr.; der er altsaa til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden opført et Beløb af 32 660 000 Kr. Derfra gaar Kommunernes Tilskud paa godt 9 Mill. Kr., men alt i alt er der, som sagt, opført over 32½ Mill. Kr. til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden.

Nu maa man jo ikke tro — og det gør Rigsdagen heller ikke —, at Staten alene har taget denne Opgave op, og at dette er hele Beløbet. Der er ydet tilsvarende Beløb af Arbejderne selv, der gennem deres Kontingent har indbetalt eller skal indbetale over 34 Mill. Kr. Det er en Selvbeskatning, som man nu har anerkendt fra det offentlige Side ved at vedtage de Beløb, som er anført her.

Det er interessant at sammenligne disse Tal med Tallene, dengang Ministeriet Madсен-Mygdal sad. Den Gang var Arbejdsløsheden omtrent lige saa stor som i Dag, men da gik man til at forringe Arbejdsløsheds-

understøttelsen og den sociale Lovgivning, vi havde. Den Gang udgjorde samtlige Beløb til Arbejdsløshedskasserne 9 091 000 Kr. Nu er de altsaa for Statens Vedkommende oppe paa over 23 Mill. Kr. Det er klart, at den Slags Bevillinger virker tyngende paa Budgettet, men det er lige saa klart, at dette vil komme til at virke som en Lettelse andre Steder, ikke mindst ude i vore Kommuner.

Og her er det netop, vi er gaaet den modsatte Vej af den, Venstre gik i 1927. I 1927—28 forringede Venstre, som jeg før nævnte, den sociale Lovgivning og skabte derigennem en Lettelse paa Statsbudgettet, en Lettelse, der for de sociale Udgifter Vedkommende androg 12—13 Mill. Kr. om Aaret. Man fremholdt den Gang, at det var den højeste Visdom for finansielt Styre, man fremhævede, hvorledes Venstre paa den Maade vilde skabe Balance for Statens Finanser. Men samtidig gjorde man ganske vist det, at man gav største Delen af det Beløb, man sparede, ud til Skattelettelser for de mest velhavende i Samfundet. Det var ikke alene det, vi den Gang kritiserede, men vi sagde, at man ganske vist ved at forringe den sociale Lovgivning, ved at skære Tilskuddet til Aldersrente, Invaliderente, Arbejdsløshedskasser og Sygekasser ned kunde skabe en bedre finansiell Stilling for Staten, men Udgifterne vilde komme frem et andet Sted, og dér vilde de komme til at virke mere uensartet og derfor mere trykkende.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde forleden Dag, at man kan flytte om paa Tallene, flytte dem op og ned, som man vil, Sandheden kommer alligevel for en Dag. Og det var netop det, Venstre gjorde den Gang, de søgte at manipulere med Tallene, idet man førte en Del Udgifter bort fra Statsregnskabet, men de kom frem et andet Sted. Hvis vi undersøger Forholdet nærmere, viser det sig klart og tydeligt, at den Besparelse, som kom Staten til gode, gik ud over Kommunerne, og mere end det Beløb blev væltet ud over Kommunerne. (Pinholt: Hvis Udgifter faldt!). De Besparelser, som Staten fik, blev væltet ud over Kommunerne som nye Udgifter.

Hvis vi sammenligner Statens Udgifter til Aldersrente f. Eks. i 1926—27 med Udgifterne i 1929—30, efter at Nedskaeringen havde fundet Sted, vil man se, at der har været en Besparelse paa 7,8 Mill. Kr., idet Udgifterne til Aldersrente er gaaet ned fra 42,4 Mill. Kr. til 34,5 Mill. Kr. Til andre sociale Formaal er Statens Tilskud gaaet ned fra 23,2 Mill. Kr. til 18,9 Mill. Kr. — det er Sygekasserne og Arbejds-